

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 13.776 van 7 juli 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ter kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 16 april 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 14 februari 2008 tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MEULEMANS, die loco advocaat L. BIJNENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker kwam toe op Belgisch grondgebied op 4 oktober 2004 en verklaarde zich op 5 oktober 2004 vluchteling.

1.2. Op 21 oktober 2004 nam de gemachtigde van de minister een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 bis).

1.3. Na dringend beroep nam de Commissaris-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen op 13 december 2004 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

1.4. Verzoeker vroeg de vestiging aan in functie van zijn Belgische echtgenote op 13 mei 2005.

1.5. De gemachtigde van de minister besliste op 13 juni 2005 tot voorlopig uitstel voor bijkomend onderzoek.

1.6. Op 5 augustus 2005 besliste de gemachtigde van de minister tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen deze beslissing diende verzoeker een verzoek tot herziening in.

1.7. Nadat verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 24 september 2007 ingelicht werd nopens de gevolgen voor de verzoeken tot herziening door de recente wetwijzigingen, diende hij op 11 oktober 2007 een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de in punt 1.6. vermelde beslissing.

1.8. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 18 december 2007 (RvV nr. 5.155) werd de in punt 1.6. bedoelde beslissing waarbij de vestiging wordt geweigerd, vernietigd.

1.9. De gemachtigde van de minister nam op 14 februari 2008 wederom een beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd op 7 april 2008 in kennis gesteld van deze beslissing.

Dit vormt de bestreden beslissing

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep en de rechtspleging

2.1. De Raad stelt aan de hand van het administratief dossier vast dat op 5 november 2005 tegen de in punt 1.6. bedoelde beslissing een beroep tot nietigverklaring werd ingediend bij de Raad van State en dat partijen in dit verband werden opgeroepen door de Raad van State voor de terechtzitting van 7 mei 2008. Noch verzoekende partij noch verwerende partij hebben dit aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kenbaar gemaakt in de zaak 15.340 die aanleiding gegeven heeft tot het in punt 1.8. bedoelde arrest.

2.2. Gelet op het feit dat het in punt 1.8. bedoelde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in kracht van gewijsde is gegaan, kan de toepassing van artikel 230, §2 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in casu niet meer ten volle uitwerking krijgen.

2.3. Alleszins stelt de Raad vast dat de gemachtigde van de Minister op 14 februari 2008 een nieuwe beslissing getroffen heeft aangaande de in punt 1.4. bedoelde vestigingsaanvraag.

2.4. Gelet op het bovenstaande acht de Raad dat hij over rechtsmacht beschikt om uitspraak te doen in onderhavig beroep, derwijze dat er niet dient ingegaan te worden op het verzoek van de raadvrouw van verzoeker ter terechtzitting geuit dat de zaak moet uitgesteld worden teneinde de dominus litis toe te laten duidelijkheid te verschaffen over de terechtzitting van de Raad van State van 7 mei 2008.

2.5. In fine van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker de kosten van de procedure ten laste van de verwerende partij te laten. De Raad kan geen gerechtskosten opleggen en kan derhalve niet ingaan op dit verzoek.

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1. De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

“Uit het relatieverlag dd. 31/01/2008 van de politie van Houthalen-Helchteren blijkt dat er van een relatie tussen beide echtelieden geen sprake is.

Betrokkene heeft een echtscheidingsprocedure lopen met zijn echtgenote

Betrokkene verklaart na zijn echtscheiding van M.C. te willen huwen met T.H.

motivering in rechte: artikel 40 § 6 wet 15.12.1980

artikel 61 K.B. 8.10.1981, gewijzigd door

K.B. 7.11.1988 en K.B. 12.6.1998.”

3.2. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verzoeker stelt dat het vaststaat dat hij de wettelijke echtgenoot is van een Belgische onderdane. Hij betoogt dat hij en zijn echtgenote een gezin wensen uit te bouwen met kinderen. Verzoeker vervolgt dat er “geen enkele sprake” is van een schijnhuwelijk en dat dit bewijs geenszins wordt geleverd. Verzoeker concludeert dat er ten onrechte gesteld wordt in de bestreden beslissing dat er van een relatie tussen beide echtelieden geen sprake is.

3.3. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 61 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenbesluit). Verzoeker geeft § 4 van artikel 61 van het vreemdelingenbesluit weer en stelt dat de voorwaarden tot vestiging wel degelijk vervuld zijn. Verzoeker verwijst naar de uiteenzetting bij zijn eerste middel en voegt eraan toe dat hij tevens de nodige documenten heeft neergelegd ter staving van zijn aanvraag. Verzoeker concludeert dat de gemachtigde van de minister deze bepaling geschonden heeft door de vestiging te weigeren terwijl de voorwaarden ervoor vervuld zijn.

3.4. Artikel 40, § 6 van de vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing is gegrondvest, bepaalt het volgende:

“Met de E.G.-vreemdeling worden eveneens gelijkgesteld, de echtgenoot van een Belg die zich met hem vestigt of komt vestigen {...}”.

3.5. Verzoeker is gehuwd met een Belgisch onderdane en heeft op grond van dit huwelijk op 13 mei 2005 een vestigingsaanvraag ingediend. Opdat een vreemdeling zijn vestigingsrecht met een Belgische echtgenote erkend wil zien is vereist dat hij zich met haar komt vestigen. Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdane, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten (R.v.St., nr; 53.030 van 24 april 1995, R.v.St., nr. 128.878 van 5 maart 2004, R.v.St., nr. 149.807 van 4 oktober 2005, R.v.St., nr. 158.407 van 8 mei 2006).

3.6. Het volstaat dus niet om gehuwd te zijn met een Belgische onderdane om een vestigingsrecht erkend te zien, noch volstaat het meedelen van de intentie dat men een gezin wenst uit te bouwen. De bestreden beslissing strekt er niet toe te stellen dat verzoekers huwelijk een schijnhuwelijk is, derwijze dat verzoekers opmerkingen in dit verband niet dienstig zijn. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn vestigingsaanvraag zijn binnenkomstdocumenten heeft overgemaakt alsook documenten die zijn huwelijk met een Belgische onderdane aantonen. Deze documenten bewijzen niet op zich dat verzoeker een minimum aan relatie had met zijn echtgenote. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat er sprake is van een schending van artikel 40 van de vreemdelingenwet of van artikel 61 van het

vreemdelingenbesluit. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn repliekmemoorie niet beperkt tot de toelichting van zijn aangevoerde middelen maar de schending van de aangevoerde bepalingen baseert op nieuwe argumenten die reeds bekend waren of dienden te zijn op het ogenblik dat verzoeker onderhavig beroep bij de Raad indiende. Deze vaststelling volstaat op zich om die grief als onontvankelijk te verwerpen (R.V.St., nr. 77.543 van 10 december 1998).

Het eerste middel en tweede middel zijn ongegrond.

3.7. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 43 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beweert dat de vestiging aan betrokkene niet kon worden geweigerd omdat de redenen vermeld in artikel 43 van de vreemdelingenwet niet "voorhanden" waren.

3.8. Aangezien verzoeker er niet in slaagt aan te tonen dat hij voldoet aan de voorwaarden die artikel 40 van de vreemdelingenwet bepaalt, kan hij zich niet beroepen op het statuut van gelijkgestelde met een EG-vreemdeling en kan hij derhalve niet invoeren dat op hem slechts de beperkte weigeringsgronden van artikel 43 van de vreemdelingenwet van toepassing zijn. Het gegeven dat verweerder in zijn nota geen antwoord verstrekt op de door verzoeker beweerde schending van artikel 43 van de vreemdelingenwet verhindert de Raad niet om de gegrondheid van het middel na te gaan.

Het derde middel faalt naar recht.

3.9. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (E.V.R.M.). Verzoeker herhaalt dat hij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden tot vestiging. Volgens verzoeker wordt zijn recht op eerbiediging van zijn gezinsleven-en privéleven manifest geschonden, aangezien hem het recht ontzegd wordt om zich te vestigen met zijn echtgenote, waardoor hij geen gezinsleven kan opbouwen met zijn echtgenote. Verzoeker vervolgt dat zijn echtgenote niet verplicht kan worden om samen met hem het land te verlaten om zich elders te vestigen, aangezien dit een inbreuk zou uitmaken op artikel 3, vierde protocol bij het E.V.R.M. Verzoeker betoogt dat de uitzonderingsmogelijkheden zoals opgesomd in artikel 8, tweede lid, van het E.V.R.M. geenszins van toepassing zijn en dat minstens niet gemotiveerd werd dienaangaande.

3.10. Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 E.V.R.M. blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is. Artikel 8 E.V.R.M. staat een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) dan ook niet in de weg (R.v.St., nr. 99.581, 9 oktober 2001). Artikel 40 van de wet van 15 december 1980 kan als een wettelijk kader beschouwd worden binnen hetwelk het in artikel 8 E.V.R.M. vervatte recht kan worden uitgeoefend (R.v.St, nr. 140.105, 2 februari 2005). De inwilliging van een vestigingsaanvraag vereist conform artikel 40, §6, van de wet van 15 december 1980 een levensgemeenschap tussen echtgenoten. Door de gemachtigde van de Minister werd vastgesteld dat verzoeker geen levensgemeenschap had met zijn echtgenote. Verwijzend naar het gestelde in punt 3.6. slaagt verzoeker er niet in aan te tonen dat de bestreden beslissing strijdig is met artikel 40 van de vreemdelingenwet of artikel 61 van het vreemdelingenbesluit. Artikel 8 E.V.R.M. kan niet worden uitgelegd als zou verzoeker op grond van artikel 40 van de vreemdelingenwet een vestigingsrecht kunnen erkend zien, zonder aan de daartoe gestelde voorwaarden te voldoen. De gemachtigde van de Minister diende derhalve geen afweging te maken in het licht van artikel 8 E.V.R.M. De bestreden beslissing houdt, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te beweren, niet in dat zijn echtgenote

het land zou moeten verlaten. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn repliekmemorie niet beperkt tot de toelichting van zijn aangevoerd middel maar de schending van artikel 8 E.V.R.M. baseert op nieuwe argumenten die reeds bekend waren of dienden te zijn op het ogenblik dat verzoeker onderhavig beroep bij de Raad indiende. Deze vaststelling volstaat op zich om die grief als onontvankelijk te verwerpen (R.V.St., nr. 77.543 van 10 december 1998).

Het vierde middel is ongegrond.

3.11. In een vijfde middel voert verzoeker een schending aan van het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker herhaalt ter ondersteuning van dit middel zijn betoog geuit ter ondersteuning van het eerste en tweede middel.

3.12. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St., nr. 82.301, 20 september 1999). De Raad verwijst naar het gestelde in punt 3.6. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de Minister niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn repliekmemorie niet beperkt tot de toelichting van zijn aangevoerd middel maar de schending van het redelijkheidsbeginsel baseert op nieuwe argumenten die reeds bekend waren of dienden te zijn op het ogenblik dat verzoeker onderhavig beroep bij de Raad indiende. Deze vaststelling volstaat op zich om die grief als onontvankelijk te verwerpen (R.V.St., nr. 77.543 van 10 december 1998).

Het vijfde middel is niet gegrond.

3.13. In een zesde middel voert verzoeker een schending aan van de formele motiveringsplicht. Verzoeker verwijst naar de wet van "29 juli 1991" en betoogt dat "*in casu de concrete feiten geenszins uiteen worden gezet, noch dat de wettelijke regels concreet op de feiten worden toegepast en doordat verder het politieverlag dd. 31.01.2008, waarop gedaagde zich baseren om tot de bestreden beslissing te komen niet bij de beslissing werd bijgevoegd*". Volgens verzoeker diende verweerder het politieverlag bij zijn beslissing te voegen, dit teneinde de nodige transparantie en controle te kunnen waarborgen.

3.14. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., X., nr. 110.071, 6 september 2002; R.v.St., X, nr. 132.710, 21 juni 2004).

3.15. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing de juridische overwegingen bevat waarop ze gesteund is. Het politieverlag van 31 januari 2008, waarnaar de bestreden beslissing verwijst, bevindt zich in het administratief dossier. De bestreden beslissing geeft de relevante inhoud van dit verslag weer. Het bijvoegen van het verslag had verzoeker geen bijkomende informatie opgeleverd. Voorts kon verzoeker een aanvraag indienen om het administratief dossier in te kijken vooraleer een verzoekschrift bij de Raad in te dienen, zodat hij met kennis van zaken zijn verweer kon formuleren. De bestreden beslissing bevat eveneens de feitelijke overwegingen waarop ze gesteund is en dit op een afdoende wijze. Aangezien de feitelijke overwegingen getuigen van inoverwegingname van verzoekers

persoonlijke situatie, kan verzoeker niet dienstig in zijn repliekmemorie betogen dat de bestreden beslissing niet meer is dan een stijlformule.

Het zesde middel is ongegrond.

3.16. In een zevende middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting over het zorgvuldigheidsbeginsel en vervolgt dat de verwerende partij niet aan zorgvuldige feitenvinding gedaan heeft, vermits zij in dat geval een andere beslissing genomen had, rekening houdend met de concrete leef-en werkomstandigheden van hem en zijn echtgenote. Volgens verzoeker heeft verweerder geen beslissing genomen op basis van een volledig dossier, vermits hij zich enkel baseert op een politieverslag, waartegen verzoeker zich niet heeft kunnen verdedigen.

3.17. In zijn middel zet verzoeker niet uiteen waar de gemachtigde van de minister onzorgvuldig zou zijn geweest bij de feitenvinding of welke "concrete leef- en werkomstandigheden" een andere beslissing zouden kunnen verantwoorden. Niets wijst erop dat de bestreden beslissing onverenigbaar is met de gegevens uit het dossier. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het zevende middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend en acht door:

mevr. M. EKKA,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. F. TAMBORIJN,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. TAMBORIJN.

M. EKKA.